

NAKLANKEN

Contactblad van de Koninklijke Fanfare Sint-Martinus Kester

Tweede jaargang nr 3

5

november 2007

Heel veel muziek...

Met het derde en laatste nummer van deze tweede jaargang *Naklanken* nadert ook het einde van het jaar. Ongewild kijken wij dan even over de schouder en blikken we terug op de voorbije maanden en in het bijzonder op het klankrijke leven van onze muziekvereniging.

Een balans van twee jaar vernieuwd bestuur maken we op in het volgende nummer van ons blad, in nummer 6 dus. Maar vandaag luisteren we nog even naar de vele optredens van onze muzikanten. Zoveel boeiende momenten: van de kerstboomverbranding op 13 januari, met koude handen op de Heide, over het succesvolle provinciale tornooi te Jezus-Eik, met handen klam van spanning, de carnavaleske momenten met de schooljeugd van Kester en van Leerbeek, de stijlvolle Paasmis, het massaal bijgewoond eigen Lenteconcert in mei, de zomerse kermisdagen van 2 en 3 juni, de H. Mis op de Heide in juni, het invitatieoptreden te Herfelingen in juli, de buurtfeesten in Goteringen en in de Patattestraat, het heerlijke aperitiefconcert op 30 september, de CHIRO-feesteling ter ere, tot het ontroerend afscheid van Jean-Claude. Er was inderdaad *heel veel muziek* te horen in Kester dit jaar!

Het past dan ook *heel veel dank* uit te spreken, zowel in de richting van de sponsors, de steunende leden, de abonnees-leden en de sympathisanten die nieuw bloed en milde steun gaven aan onze harmonie, als in de richting van onze muzikanten die essentieel blijven in ons 'bedrijf'. Van 'nieuw bloed' gesproken: Dorien Bosmans, een jonge muzikante uit eigen midden, inmiddels afgestudeerd aan het befaamde Lemmens Instituut te Leuven, nam het dirigerestokje over van Luc Gladiné, die 18 jaar lang het wel en wee van onze vereniging deelde (zie ons vorig nummer van *Naklanken*). En bovendien kwamen, wellicht verleid door het aanstekelijk enthousiasme in de groep, verschillende jonge en/of ervaren muzikanten de rangen vervoegen. In het volgend nummer komen zij expliciet aan bod.

Het voorbije jaar was goed! Laat het komende voor iedereen nog beter zijn!

Voorzitter Willy

Koninklijke Fanfare Sint-Martinus Kester

Gesticht in 1846 en in 1952 onderscheiden met de titel van Koninklijke Maatschappij.

Voorzitter: Willy Juwet, Patattestraat 15, 1755 Kester – 054/56 65 32
willyjuwet@skynet.be

Secretaris: Anne-Mie Dedoncker, Bruneastraat 74, 1755 Kester – 054/56 68 63
adedoncker@hotmail.com

Penningmeester: Jo Van Nimmen, Bruneastraat 49, 1755 Kester – 054/56 78 35
jo.vannimmen.@ocmw.halle.vera.be

Dirigent: Dorien Bosmans, Kesterweg 14, 1755 Kester – 054/56 78 99
dorien_bosmans@hotmail.com

Verantwoordelijke

Instrumenten: Jo Van Nimmen

Partituren: Geertrui Feytens

Activiteiten: Kirsten Musch

Website: www.fanfarekester.be Webmaster: Jonas De Maeseneer

Repetitielokaal: Jagershof, Bruneastraat 36, 1755 Kester

Bankrekening: 429-5100599-60

NAKLANKEN

Contactblad van de Koninklijke Fanfare Sint-Martinus Kester. ISSN 1782-8392

Eindredactie en

verantwoordelijke uitgever: Willy Juwet, Voorzitter.

Inhoud van nummer **5**, het derde nummer van de tweede jaargang:

Heel veel muziek...	blz 1
Colofon:	blz 2
... en een parel:	blz 3 - 4
Afscheid van Jean-Claude	blz 5
Hommage aan René:	blz 6 - 8
De dwarsfluit	blz 9 – 11
Sint Martinus in Bever	blz 12
Uit de agenda:	blz 13 - 14
Op de agenda:	blz 15
Poëzie is ook muziek...	blz 16

Lid van de fanfare wordt men als **abonnee op *Naklanken***. Het kost slechts € 5.
Stunend lid is men door met € 20 bij te dragen in de kosten van de vereniging.

... en een parel

Op zondag 9 september 2007 werd door de Cultuurraad van Gooik voor de tiende keer een Cultuurparel uitgereikt in de Schuur van De Cam. Voor Kester en, in het bijzonder voor onze Koninklijke Fanfare Sint-Martinus, was het een heuglijk moment, want de laureaat werd dit jaar **Willy Juwet**, onze voorzitter!

Willy, in een vorig leven Directeur-Generaal van de Kunstadministratie bij de Vlaamse Gemeenschap, kreeg deze onderscheiding voor zijn inzet op het terrein van de plaatselijke geschiedenis, de heemkunde, de bescherming van de archieven bij alle officiële en kerkelijke instanties en verenigingen en de opwaardering van het plaatselijk verenigingsleven.

Jean-Paul De Loecker, voorzitter van de Heemkundige Kring van Gooik, peilde met een interview naar de inhoud van het dagelijkse leven van een leidend ambtenaar in de wereld van de professionele kunstbeoefening. Zijn rol bij de recente heropleving van de Kesterse muziekvereniging en het herwinnen van haar plaats midden in het dorp, met meer muziek, meer muzikanten, een eigen tijdschrift en een eigen website, en een uitgebreide achterban, werd door gewezen dirigent Luc Gladiné, directeur van de Muziekacademie, uit de doeken gedaan. Jean-Paul bleef vervolgens ook stilstaan bij de echte reden van Willy's uitverkiezing en woelde in de diverse facetten van archivering, geschiedenis, heemkunde, genealogie ... die hij ontdekte in het ijverige bestaan van zijn 'prille zeventiger'. Vooral het monnikenwerk, waarbij zowat 20.000 bladzijden uit oude en minder oude registers werden overgepend en voor definitief verlies gered, werd in het daglicht gebracht.

Schepen van Cultuur Herman Anthoens vond in zijn slottoespraak nog een bijkomend facet: de succesrijke petanqueloopbaan van de laureaat!

Als fel gewaardeerde verrassing zorgde de **Cultuurraad** voor een door iedereen gesmaakt optreden van de Kesterse Koninklijke Fanfare, met Luc Gladiné als dirigent (bij afwezigheid van Dorien, op reis). Zij brachten een *Intrada* van Johann Pezel en een *Rondeau* van Jean-Joseph Mouret, beide in bewerking van Jean-François Michel. Verfijnd en zeer muzikaal!

*****

En de **Heemkundige Kring van Gooik** vond dat dit moment ook in zijn tijdschrift moest opgenomen worden. Nummer 77 uit de reeks vereeuwigde de viering met een uitgebreid artikel onder de veelzeggende titel '*Willy Juwet: nieuwe cultuurparel van Gooik. Maar vooral van Kester!*' Ook voor dit artikel tekende Jean-Paul De Loecker.

(Een abonnement op het tijdschrift kost jaarlijks € 12,50. Bankrekening 734-122502-20 van de Heemkundige Kring van Gooik).

Warm aanbevelen!

Afscheid van Jean-Claude

Op vrijdag 5 oktober 2007 overleed te Zottegem muzikant Jean-Claude Walravens. Op zaterdag 13 oktober werd hij te Kester naar zijn laatste rustplaats gebracht.

Jarenlang was Jean-Claude lid van onze Kesterse fanfare. Met hart en ziel maakte hij er deel van uit. Repetities waren heilig, na-repetities een zegen. Waar Jean-Claude aanwezig was, heerste er ambiance. Waar er moest gewerkt worden, stond hij op de eerste rij, samen met zijn vrouwtje Godelieve. Desnoods nam hij er speciaal verlof voor, want een engagement moet men dragen tot in de verste consequenties. Zo velen leerde hij de kunst van het trommelen. Hij, de drummer bij diverse orkesten, zou zijn vaardigheid meegeven, genereus en gul.

Toen de ziekte hem verhinderde om nog actief deel te nemen aan het leven van de harmonie, bleef hij meeleven met haar. In zijn albums werden de souvenirs keurig bewaard als getuigen van heerlijke dagen. Bij uitstappen, zoals te Oetingen in 2006, was hij een bewogen toeschouwer die nog liever binnen de rangen zou hebben gelopen.

Zijn naam zullen we blijven uitspreken 'met veel respect, in warme vriendschap, in blijvende waardering', zoals verwoord tijdens de viering in de kerk. Respect, vriendschap en waardering werden door een haast voltallige fanfare vertolkt tijdens de ontroerende tocht van de kerk naar het kerkhof.

Godelieve, de fanfare blijft uw Jean-Claude warm gedenken.

Jean-Claude Walravens

René Deridder

Hommage aan René Deridder

Tweede kerstdag 2004. Voor de ganse wereld de dag dat een tsunami in Azië het leven kostte aan 250 000 mensen. Wereldnieuws dat Kester wel beroerde, maar er niet hét onderwerp van de dag was. Voor Kester was en is 26 december 2004 de dag dat René Deridder stierf. René, de volksvriend, de vriend van iedereen. Ook de man die ruim veertig jaar lang voorzitter én voorman was van onze fanfare.

Echt afscheid nemen van “zijn” fanfare heeft René nooit gedaan. De laatste maanden van zijn leven was hij er wel niet meer vaak. Het ging niet goed. Er was sprake van gezondheidsproblemen. Maar niemand had ooit durven denken dat “het” allemaal zo snel zou gaan, dat de fanfare zo plots en onverwacht haar voorzitter zou verliezen.

René leidde de fanfare al van vroeg in de zestiger jaren. Jong en dynamisch, gedreven door de liefde voor zijn dorp en voor zijn vrienden, bijgestaan door enkele leeftijdsgenoten die hem in die tientallen jaren nooit in de steek zouden laten, nam hij het voorzitterschap over van zij die de fanfare na de tweede wereldoorlog nieuw leven hadden ingeblazen, letterlijk en figuurlijk.

Er volgden fantastische jaren. Op sommige momenten ging het goed, héél goed met de Sint-Martinusfanfare. Op andere momenten ging het minder, maar werd er steeds weer hard gezocht naar en gewerkt aan oplossingen voor de problemen. Problemen die niet zelden te maken hadden met de moeilijkheid jonge mensen ervan te overtuigen zich muzikaal te scholen en toe te treden tot “het muziek”.

Tientallen muzikanten, alleszins meer dan honderd, jonge en minder jonge, passeerden bij “het muziek” tijdens de lange voorzittersperiode van René. De “harde kern” bleef steeds dezelfde, maar voortdurend zag men nieuwe gezichten opduiken rond het trouwe vriendenclubje dat veertig jaar lang de basis bleef vormen van de fanfare.

Er waren hoogtepunten. Sommige jaarlijks. Zoals de memorabele concerten op de kiosk in het provinciaal domein van Huizingen. Met bootje-varen en pakken friet achteraf. En, niet te vergeten, de traditionele gezamenlijke busreis naar het domein, met een gehuurde lijnbus van wat toen de Buurtspoorwegen heette, met Herman aan het stuur en de fanfare populaire deuntjes spelend achteraan in de bus.

Er waren de concerten, zoals haast jaarlijks in Bogaarden, Beert-Bellingen, bij de “zusterfanfare” van Herfelingen, Essene, Leerbeek, Gooik, Pepingen en vele meer. Gezamenlijke optredens met het Kesterse kerkkoor, de jaarlijkse vroege en gewone kermisprocessie, de “koers” naar Herfelingen om daar diezelfde processie op te wachten en - met een andere kepie op het hoofd en achter de vlag van een andere fanfare - verder te begeleiden...

Er was nog zo onnoemelijk veel meer, zoals de reizen naar Rudesheim aan de Rijn, de wijnavonden in de plaatselijke Drosselgasse, de bals met John Horton en andere Criminals... De fantastische openingsstoet van de nieuwe Molenstraat, inhuldigen van pastoors en andere feestelijkheden in het dorp en ver daarbuiten.

En natuurlijk waren er de jaarlijkse mosselkermis en het jaarlijkse Sint-Ceciliafeest waarvan René tientallen jaren lang de leiding nam, alsof dat de doodgewoonste zaak van de wereld was... Feesten die weken voorbereiding kostten en zelfs op de beruchte autoloze zondagen van de jaren zeventig plaatsvonden met een volle zaal.

Er waren ook “harde” momenten. Zoals, reeds in oktober 1966, de dood van zijn boezemvriend en muziekcollega, dorpschoolonderwijzer Raoul Merckx. Voor René stortte een stukje wereld in. Stortte eigenlijk de hele wereld in. Maar enkele uren later zette hij zich aan zijn salontafel en organiseerde de muzikale kant van Raouls begrafenis. Een begrafenis met meer dan honderd muzikanten.

Een begrafenis ook die reeds snel gevolgd werd door een ander pijnlijk en moeilijk moment: het vertrek van de fanfare uit haar lokaal, het café en de feestzaal van Germaine Van Rossem die was overleden. De fanfare, hét muziek, dreigde in stukken te scheuren. René praatte uren, dagen, weken... en kreeg iedereen op dezelfde lijn. De ramp was afgewend, het muziek herleefde en speelde door. Zoals René na elk moeilijk moment ervoor zorgde dat het muziek uiteindelijk doorspeelde, wat er ook gebeurd was of gebeurde.

Uiteindelijk heeft René tijdens zijn voorzitterschap heel wat muzikanten ten grave gedragen en vele keren “te velde” geblazen op het winderige Kesterse kerkhof. Het waren zeldzame momenten waarop je een traan kon zien blinken in zijn ogen en waarna hij vaak stilletjes en discreet langs de graven van zijn vriend Raoul, zijn vader Adolf en moeder Florence liep en even heel erg ver weg leek. Nu ligt hij dicht bij hen.

Alles was voor René “gewoon”. Geen inspanning was hem te veel voor “zijn muziek”. Zoals hij zijn trompet nam en speelde, nam hij het zwaarste werk op zich wanneer er diende gezwoegd om de kas te spijsen, om nieuwe instrumenten en partituren van nieuwe “stukken” of uniformen te kunnen kopen, om de dirigent te kunnen betalen, om een feestje voor de muzikanten te kunnen organiseren.

René, we hebben nooit echt afscheid van jou kunnen nemen. Plots was je er niet meer. Jij had het niet zien aankomen. Wij hadden het niet zien aankomen. We hadden elkaar nog zoveel willen zeggen, willen vertellen. We hadden jou willen huldigen en willen danken voor die veertig jaar voorzitterschap en nog veel meer jaren lidmaatschap. We hadden voor jou Faldani, jouw levensmars, willen spelen.

Het heeft niet mogen zijn. Want plots was je weg. Was je gestopt met spelen. En wij kwamen te laat...

Maar weet één ding, René: we hielden en houden van jou. Bedankt om alles. Bedankt, vriend.

De auteur van deze 'hommage' vertolkte aldus de gevoelens van vriendschap, respect en waardering, die voor René nog steeds leven in 'zijn' fanfare.

*****

Alvast ook bedankt... al wie steunt en sponsort!

De parochie Sint-Martinus Kester

De Gilde van het Paardenvolk Kester

Remitrans – Internationaal transport – Molenstraat, Kester

A.D. Delhaize (Julien en Greta Schelck) – Gooik

n.v. Olympia, – Herfelingen, Steenweg naar Asse 183 (054/56 64 23)

Garage–Carrosserie P. Christiaens – Leerbeek, Ninoofsesteenweg 105A (02/582 99 57)

Bloemen 't Heideroosje – Leerbeek, Edingssesteenweg 181 (02/532 12 86)

Hoeve van het Waterblok, (familie Dekens) – Kester, Peverstraat 16 (054/56 60 33)

Mieke Minnaert, Molenhofstraat, Heikruis

Albert en Augusta Vanrompaey – Musch, Kaardeloodstraat 91 b1, Ninove,

Decoster, Groothandel Bouwmaterialen – Kester, Peverstraat 24 (054/56 84 71)

en **alle gulle sponsors**, ook zij die wensen **anoniem** te blijven,

alle steunende leden en de vele **abonnees** van onze **Naklanken**, samen meer dan 180 gezinnen!

Wij vergeten evenmin in onze dank te betrekken zij die steeds bereid zijn hun handen uit de mouwen te steken telkens de fanfare beroep doet op hun kracht, hun ervaring of hun goede raad.

Onmisbaar zijn jullie allemaal! Bedankt!

Mijn (ons) instrument...

DE DWARSFLUIT

Op één of andere woensdagavond (ondertussen weer al even geleden) zaten de muzikanten na de repetitie te vergaderen. Onder andere op de agenda: ons contactblad 'Naklanken'. De eerste aflevering in de reeks 'muziekinstrumenten' moest natuurlijk een vervolg krijgen. Welk instrument kreeg deze keer de eer en het genoegen om zich voor te stellen? De keuze viel op de dwarsfluit. En op mij als auteur.

Voor ik aan deze taak begon, stelde ik mij toch een paar vragen.

Waarover wil ik schrijven? Wat is het onderwerp van mijn tekstje?

Op het eerste zicht lijkt dit een evidente en overbodige vraag. Er werd mij toch gevraagd om iets te schrijven over de dwarsfluit, niet waar? Ik kan hiermee echter vele richtingen uit.

Zal ik iets vertellen over de geschiedenis van de dwarsfluit? Of zal ik misschien een beschrijving geven van het instrument en dan natuurlijk ook van zijn kleine broertje, de piccolo? Zal ik een woordje uitleg geven over de manier waarop het instrument bespeeld wordt? Of zal ik iets vertellen over de 'maskes' achter de fluiten bij onze fanfare?

Veel extra vragen maar geen antwoorden ...

Dan maar een volgende vraag.

Wat zou de lezer van 'Naklanken' graag willen weten over de dwarsfluit? Om hierop een antwoord te kennen, moet ik natuurlijk u, sympathisanten van onze fanfare, deze vraag stellen. Ik zag het echter niet zitten om gewapend met een enquête hieromtrent de straat op te gaan in Kester (en daarbuiten). Met andere woorden, terug naar af.

Dus heb ik het over een andere boeg gegooid. Ik ga gewoon vertellen wat ik leuk vind om te weten over het instrument en zijn bespelers. En ik hoop van u hetzelfde!

Laten we beginnen bij het begin. Dit is een dwarsfluit.

Bij deze is een beschrijving van het instrument gegeven. Of maak ik het mezelf dan iets te gemakkelijk?

De dwarsfluit is een blaasinstrument dat dwars op de lippen geblazen wordt. De kleinere en hoger gestemde uitvoering wordt piccolo genoemd. De moderne dwarsfluit, tegenwoordig meestal van metaal, is door Theobald Böhm ontwikkeld uit de traverso. De traverso is dus de voorloper van de dwarsfluit en was meestal van hout gemaakt.

Hoewel dwarsfluiten tegenwoordig van metaal worden gemaakt, worden ze traditioneel tot de houtblazers gerekend.

Vreemd, hoor ik u bijna tot hier denken. De dwarsfluit is van metaal gemaakt, maar wordt toch tot de houtblazers gerekend.

Als u dit al verwarrend vindt, ga dan zeker zitten voor u het volgende stukje leest.

Een fanfare is een muzikensemble dat bestaat uit koperblazers en slagwerk, eventueel aangevuld met saxofoons. Bent u nog mee? Wij, fluitisten, bespelers van een houtblazer, horen helemaal niet thuis in de fanfare!

Laat ik jullie even geruststellen. Wij, fluitisten, voelen ons wel degelijk thuis bij de fanfare van Kester. Wees daar maar zeker van!

In de letterlijke, correcte, taalkundige betekenis, is onze fanfare dus geen fanfare. Soms wordt de fanfare in één adem genoemd met een harmonie. Een harmonie is echter uitgebreider qua bezetting, met name door toevoeging van houtblazers. Maar blijf ons gerust aanspreken als 'de fanfare van Kester'. Wij, fluitisten, voelen ons daar even goed bij!

Misschien is hier een korte voorstelling van onze fluitisten op zijn plaats.

Van links naar rechts: Jo, Geertrui, Marlies, Lies, Liesbet en Kirsten

Laat me beginnen bij mezelf. Waarom heb ik gekozen om dwarsfluit te leren spelen? Het enige wat ik mij nog kan herinneren, is dat de juf daar zeker een rol heeft gespeeld. Bij zo'n leuke juf wil iedereen toch les volgen, al gaf ze bombardon!

Ik stelde deze vraag ook aan mijn collega-fluitisten. En uit deze rondvraag kan ik besluiten dat de keuze voor de dwarsfluit inderdaad niet altijd een even doordachte keuze is.

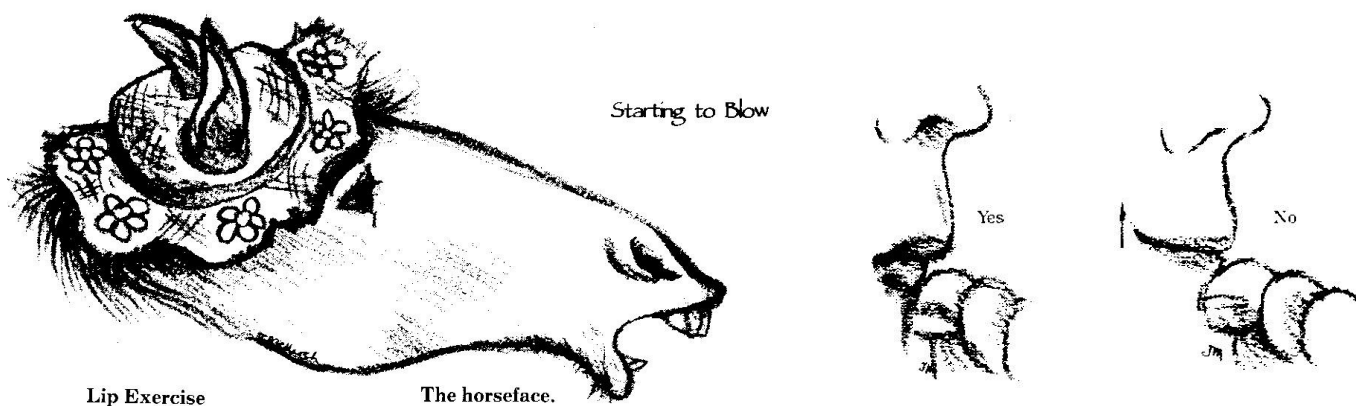
Zo heeft Jo niet eens zelf gekozen voor de fluit. Nee, de toenmalige directeur van de muziekschool heeft deze keuze in haar plaats gemaakt. Hij zag in Jo een echte fluitiste. En gelijk had hij! Geertrui daarentegen nam het heft wel in eigen handen. Zij oefende thuis in het geheim op de dwarsfluit van haar mama. Met het instrument en een fluitboek in de aanslag leerde ze als een echte autodidact de verschillende vingerzettingen. Toen ze de eerste keer naar de les ging, keek haar leraar dan ook heel raar op!

Hilarisch zijn de herinneringen aan mijn eerste fluitlessen. Een fluit is, zoals eerder als gezegd, een blaasinstrument. Dus moet je eerst leren blazen.

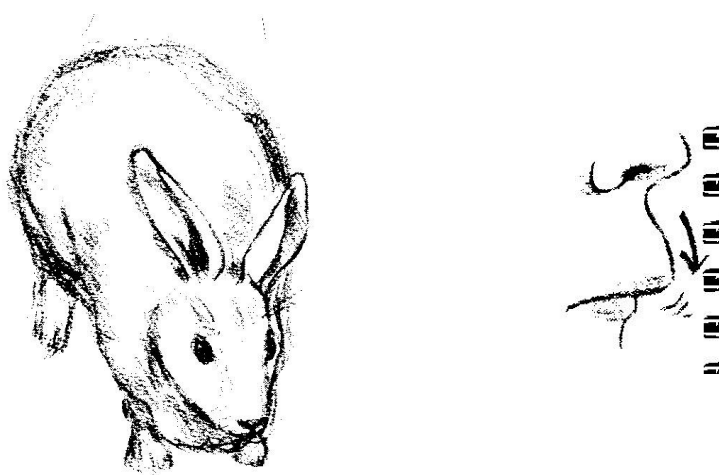
In- en uitademen via buikademhaling wordt eerst geoefend. Je gelooft het nooit maar dit kan je oefenen met een ... telefoonboek. Ga op je rug liggen en leg een telefoonboek op je buik. Bij het in- en uitademen moet het telefoonboek op en neer bewegen. Probeer het gerust eens uit. Niet zo evident als het lijkt!

Na de ademhalingsoefeningen, zijn de lipoefeningen aan de beurt. De namen alleen al spreken tot de verbeelding. Wat vind je van de paardenoefening of konijnoefening?

Geïnteresseerden kunnen aan de hand van onderstaande afbeeldingen eens uitproberen!

Oefening 1: Ga voor de spiegel staan. Trek je bovenlip op zodat je je tanden kan zien. De rest van je gezicht beweegt niet! Duw dan je bovenlip naar beneden. Maak je gezicht hierbij lang zodat het lijkt op het gezicht van een paard. Vermijd dat je mondhoeken, zoals bij een glimlach, naar je oren toe bewegen!

Oefening 2: Beweeg je bovenlip omhoog en omlaag, net zoals een konijn dat aan het eten is. Deze oefening zorgt ervoor dat de spieren van je bovenlip sterker worden!

Indien er mensen zijn die nu denken dat fluitles een echte marteling is, niets is minder waar. Lies verwoordt het als volgt: “De fluitlessen waren zeer leuk. We stonden altijd eerst wat te zeveren en nadien wat spelen. Ik heb mij altijd zeer goed geamuseerd in de les.” Zo zie je maar, de boog moet niet altijd gespannen staan om een goede fluitiste te worden!

Oefenen in de les is één ding. Optreden voor publiek is dan weer iets volledig anders. Marlies herinnert zich haar eerste optreden nog alsof het gisteren was. En dan vooral de zenuwen! Daar sta je dan, je kent nog niet veel nootjes en je speelt al meteen voor een volle zaal. Maar eenmaal je gedaan hebt, komen de mensen je feliciteren, en dan voel je je echt de koning te rijk!

Liesbet heeft dan weer zeer goede herinneringen aan één bepaald optreden. Of haar leerkracht het daarmee eens is, dat valt sterk te betwijfelen. Stel je voor, auditie in de muziekschool. Voor de fluitklas speelt Liesbet samen met 2 andere fluitistjes een trio. Wanneer ze beginnen te spelen, speelt 1 van de andere fluitistjes een kanjer van een fout. Dit kan gebeuren en is geen ramp, zou je denken... ware het niet dat Liesbet hierdoor de slappe lach kreeg. En geloof me, slappe lach en fluiten gaan niet samen! Liesbet heeft dan ook enkel de laatste noot van het optreden kunnen meespelen!

En waarom we bij de fanfare spelen? Daar zijn vele redenen voor. Omdat het een goede oefening is, omdat concerten spelen leuk is, omdat in de processie spelen super is, omdat onze vrienden er ook spelen, omdat we dan op woensdag eens het huis uit zijn, maar vooral ...omdat het gewoon fun is!

Kirsten Musch

***

Inmiddels wensen de muzikanten, de dirigente en het ganse bestuur van de Koninklijke Fanfare Sint-Martinus, aan alle leden van hun grote muziekfamilie een zalige Kerst, fijne nieuwjaarsdagen, en vooral maanden van geluk en voorspoed in dat nieuwe jaar 2008. Mogen we elkaar vaak ontmoeten en begroeten, steeds gezond in lijf en geest, de dagen plukkend zoals ze ons worden geboden, in vreugde en blijvende vrede.

***

Sint-Martinus in Bever

Op Kermisdag is Sint-Martinus, gezeten op de brede rug van zijn paard, een der hoofdfiguren van de grote Processie. Het glas-in-loodraam van het hoogkoor komt er tot leven en jaar na jaar wordt het gebaar van edelmoedigheid van de grote heilige terug opgeroepen. Toen op zondag 9 september Bever de 200ste verjaardag van het heropbouwen van de eigen Sint-Martinuskerk aldaar en het einde van de jongste restauratiewerken vierde, was **onze Sint-Martinus** ook present, te paard uiteraard, en met zijn twee uitgebeelde bedelaars.

Omwille van hun belangrijke bijdrage in de jaarlijkse processie zeggen wij vandaag, voor deze uitzonderlijke prestatie, oprecht dank aan Sint Martinus **André Dekens** (en zijn helpers die zorgen voor het vervoer van 't paard) en aan **Maarten en Jeroen Van den Broeck!**

Mijmeringen bij een eetfestijn...

Een fijne dis kan vele reflecties en gevoelens oproepen. Wat het bord te bieden heeft zal bij velen met genoegen bekeken, gekeurd en geproefd worden, en vervolgens met allerhande commentaar nageproefd.

Maar in de keuken, achter de schermen van brandende vuren, bradend vlees, bakkende frietjes, en zoveel andere gelijktijdige activiteiten, leven urenlang een brede schare dienende negertjes, negertjes voor één festijn. Over hun belevenissen, hun ervaringen, hun mijmeren in de schaduw van hoofdkok Marcel, schreef Freddy Danau een geïnspireerd verhaal. Wij laten de lezer voor even op zijn honger, en publiceren het pas in ons volgend nummer, het februari-nummer van onze *Naklanken*.

De kroniek van 't muziek te Kester

Uit de agenda

Dorpsfeesten in Herfelingen

Zondag 15 juli 2007 was een warme dag. Te Herfelingen waren de dorpsfeesten aan hun laatste uren toe. Gedragen door de wind hield de dansmuziek reeds op vrijdagnacht Kester uit de slaap. Maar op zondag was onze fanfare te gast in de grote tent. Het werd een uurtje blazen, puffend van de warmte, maar gul het lichtere deel van ons repertoire uitstrooiend over de weide aan de 'Mollekassei'. De aanblik van onze jonge harmonie en de speelse ritmen zorgden voor een gewaardeerd optreden, gevolgd door een 'gesmaakte' traktatie.

Buurtfeest Patattestraat

Het buurtfeest in de Patattestraat had plaats op zaterdag 1 september 2007. Het was de tweede keer dat onze muzikanten te gast waren op het feest dat de inwoners van Mierenberg, Patattestraat en Schoonscheenstraat gezellig samen bracht in en rond een veilige tent. En toch leek het al een traditie te zijn om een flinke delegatie van onze fanfare te horen naderen en ze vervolgens van zeer dichtbij te kunnen zien en horen spelen. Meeslepende en vrolijke deuntjes, passend gekozen voor dergelijke momenten, brachten jong en minder jong in een prettige stemming, kenmerkend voor dergelijke buurtige feesten. En... men kwam er muzikanten tegen, nieuwe inwoners zelfs, die morgen misschien de rangen van onze muzikanten komen versterken. Op naar volgend jaar? Afsproken!

CHIRO 30 jaar!

Dertig jaar: dat zou gevierd worden! En het werd duchtig gevierd, soms tot diep in de nacht. Leiders en oud-leiders, leden en oud-leden hebben de dingen grondig aangepakt en beleefd. En op zondag 30 september zou de kroon op het werk worden gezet met ondermeer een zomers **Aperitiefconcert** van de Koninklijke Fanfare Sint-Martinus.

Met een stralende zon als bondgenoot en onder ruime belangstelling werd een gevarieerd programma ten gehore gebracht door een, naar Kesterse normen, indrukwekkende harmonie, onder de stuwende leiding van Dorien Bosmans. Op dergelijke momenten weet het Kesters dorpsleven meer dan ooit dat 'La Vita e bella' en dat onze fanfare echt op weg is naar de 'Conquest of Paradise', zoals een paar nummers van het programma terecht mochten heten.

't Eten van 't muziek

Zaterdag 27 en zondag 28 oktober 2007 brachten, naar jaarlijkse gewoonte, de ganse Kesterse dorpsgemeenschap bijeen rond haar 'fanfare'. De muzikanten nodigden ten dis en een steeds groeiende schare supporters beantwoordde de uitnodiging. Ongezien, onverhoopt, echt overrompend. Het werden heerlijke uren van vriendschap, van weerzien en kennismaken, van gezelligheid rond smaakvolle gerechten opgediend in de stemmige ruimte van de zaal van 't Jagershof door vele goedwillige handen.

Kok-trompettist Marcel Vellemans, zijn keukenkompanen en zijn -assistenten, zorgden, net als vorig jaar, voor een gastronomisch menu dat door iedereen als uitzonderlijk lekker en zeer verzorgd werd ervaren. Menig bezoeker verliet de zaal met de uitdrukkelijke wens volgend jaar terug te mogen komen om opnieuw te kunnen genieten van onze koks kunsten! Sommigen kwamen zelfs twee keer proeven...

Muzikanten en bestuur zijn uitermate dankbaar voor zoveel steun en sympathie!

11 November

Op zondag 11 november herdacht Kester zijn oud-strijders en zijn gesneuvelden van de jongste wereldoorlogen. Voor het eerst kon geen oud-strijder nog aanwezig zijn, nu Meester René Segers ons heeft verlaten. Niet voor het laatst krijgen ook zij die, ver van het front misschien, hun strijd voor vrijheid hebben gestreden de dankbare aandacht van wie achterblijft.

De Parochieploeg, de Dorpsschool en de Koninklijke Fanfare Sint-Martinus willen trouwens die vrijheidsstrijd onder al zijn vormen en de eeuwige vredesgedachte in grote dankbaarheid

blijven uitdragen. De generatie van morgen mag het offer van leven en strijd niet vergeten. Onze monumenten zijn stenen getuigen van een pijnvol verleden, maar de warme herinnering in ieders hart moet deze getuigen blijvend sieren.

In aanwezigheid van burgemeester Michel Doomst, schepen Inge en gemeenteraadsleden Stefaan en Luc, gewaardeerde en indrukwekkende delegaties van Politie en SATCOM, mochten de verantwoordelijken van de Dorpsschool, de parochie en onze harmonie zich verheugen op een grote opkomst, niet in het minst van de jongere inwoners van het dorp. Bij de bloemenhulde en de vaderlandse hymnen klopten tal van harten sneller en kregen zij die ooit de woelige dagen van de oorlog beleefden een snoerende krop in de keel.

Op de agenda

Kerstmis

Het is ondertussen een vaste traditie geworden dat de fanfare de plechtige viering van Kerstmis tooit met aangepaste muzikale parels. Voor de aanwezigen is het prettig luisteren naar feestelijke muziek op deze kerkelijke Hoogdag. Voor de muzikanten is het steeds opnieuw een boeiende uitdaging om onder de hoge kerkgewelven hun instrumenten te laten dialogeren. Geen betere concertzaal dan onze eigen parochiekerk!

Driekoningenavond

Op 5 januari 2008 wordt rond de parochiezaal door *Kesterkriebels* een oude traditie hernomen. Hoe en wat zal door de organisatoren nog uitgebreid uit de doeken worden gedaan. Maar dat er (hemelse?) muziek zal klinken die avond zullen de Koningen, na 2008 jaar, wel hebben geweten! En zij zullen niet in een stal moeten verblijven...

Jaarlijks concert

In 2008 zal het traditioneel lenteconcert reeds op **15 maart** plaats vinden, zoals de vorige jaren in de zaal van 't Jagershof, en niet meer op de eerste dagen van de maand mei. Deze nieuwe datum zal de muzikanten toelaten de (groeïende) activiteiten beter te spreiden over het jaar en derhalve ook nog beter de muziek te dienen, de concertgangers ten bate.

Alle muzikliefhebbers noteren nu reeds de nieuwe datum van 15 maart 2008!

Poëzie is ook muziek...
muziek is ook poëzie.

Uit *De harp van Sint-Franciscus* van Felix Timmermans,
 dit stukje proza, aan poëzie gelijk, pure muziek:

“Hij was naar ’t dal bij de boeren gaan preken, en langs de binnendoor ging hij over de bergen door de bossen naar huis. Het had een dag of drij gedooïd, maar gisteren met die mistlucht viel de koude weer in en nu stond alles in de ijzel. Dat wil wat zeggen in die bossen! Elke boom was van boven tot onder wit, tot aan ’t dunste takske. Porseleinen bomen. En waar vroeger de grond vol sneeuw lag, die nu was ingezakt met die dooi, zag men nu het oud kruid en de miljoenen varens, maar wit beasemd, helemaal wit, teer, broos en wonder, zo lijk de bevrozen bloemen op de ruiten. Zij paleerden het bos. Hij ging vol eerbied en aandacht om geen enkele varen te kraken. Hij hief zijn pij op om de voorzichtige schoonheid niet te kneuzen. Hij zong. Hij zong binnensmonds een lieken. Na de twee maanden dat hij hier was, was het licht weer aan...

Hij wou schone dingen zeggen, en hij vond maar brokskens woorden; hij wou zingen en hij had geen stem; hij wou dansen en hij kon bijna op zijn benen niet meer staan. Och! Op zo’n ogenblik van liefde, muziek kunnen maken! Jezus! Jezus! Het kruis! Het kruis! Muziek! Muziek! En hij raapte een stok op, brak hem op zijn knieën in tweeën, het ene stokske hield hij onder zijn kin en met ’t ander streek hij erover: een viool van twee stokken, maar hij hoorde muziek. En hij stond met zijn lijf te wiegen lijk een bekwame violist. In dat wit bos, waar niets anders te horen was dan het gewrijf van de ene stok op de andere. Maar hij hoorde het lied van zijn hart, het lied van de broeders, het lied van de mensen, het lied van dank en verlangen, dat van onder zonden en duisternis onhoorbaar naar God opstijgt, naar het bloed van het kruis. Hij ging zo al spelend voort en hij wiegde met zijn bovenlijf van rechts naar links, als een riet in de wind. De hemelen schoven hun wanden open en goten hun engelen uit, die hem luisterend omringden.

Uit ‘De Harp van Sint-Franciscus’ van Felix Timmermans (1886-1947), 18de druk,
 Davidsfonds/Leuven